

SZIJ FERENC

RAJZTÖREDÉK SZÍJ KAMILLÁNAK

Sebesülésre hagyatkozom, kis karcolás
vagy szúrás, a szálka beletörik, bennmarad,
körbenövi a testszövet. Ilyen minden
változás, csupa mértani szennyeződés,
ahogy egymást alakítják, tolják odébb
észrevétlenül, hogy aztán mindegyik
külön középpont legyen a sokféle
tágasságban. A vér lüktetése. Másképp
hogyan lehet ellenszegülni, vagy akkor
folyatni, amíg meg nem alvad, az lenne
az én időm, de hadd lássa egy idegen tekintet,
amely ezt is kibírja, meg azt is,
ami mindig ugyanaz. Kis éjjeli,
megfoghatatlan ijedtségben, ha amúgy
semmi baj, a legnagyobb sötétség.
Nem lesz már nekem utólagos vigasztalóm,
aki addig mondaná a saját szavaimmal,
hogy ne gondoljak semmi mást,
egyetlen kép jelenjen meg előttem, egyetlen
elválasztás, béka vagy ember, férfi, nő,
kivonni valamit valamiből, vagy csak
nehéz legyek mindenhol, minél nagyobbnak
lássam magam, és érezzem is a kezemmel,
mert ameddig az elér, azon kívül mi lenne?
Az ujjamat valaki másnak az oldalába fúrni.

A fákkal mennyi tennivaló van.
Ismerős fával a legtöbb. Gyakorolni vele
a magasságot és a terjeszkedést.
Tenyerembe ültetni a kérgét, a durvábbat
és az egyre finomabbat, ilyen haladvány
a terebélyes világ, de aztán mi van? Nincs
elég erős érintkezés sehol, hogy megtartsa
ekkora súlyt. Azt is valahogy érezni kell,
első és utolsó feladat lenne a lehető
legegyszerűbb tulajdonsággal valami helyet
kivívni és megőrizni, vagy futással, de az már
menekülés. Egy elágazás is úgy segít,

hogy már rajta állok, csupa elágazás.
Az ujjaim hegyéig illeszkedem, olykor
nincs is más különbség, csak a nevem,
de az anyai mindent jelenthet, nem pontos,
mindenhol nem érvényes, könnyen elfelejtem.
Együtt látni a dolgokat, ahogy kiegészítik
egymást, nincs hiba a különböző formák
és a különböző fájdalmat okozó anyagok,
árnyék és fény között, a bejárható utak
nem térnek el a kézenfekvő célszerűségtől,
minden indulat hamis, a szerző vagy romboló
akarat visszafordul önmagába, úgy vezeti
vakon a véletlen és vétlen embereket.
A rengeteg levél néma rezdülése, sóhaja,
egy ütemen kívüli dobbanás.

**(Sziij Ferenc: *Igazi nevek*,
Magvető, Budapest, 2019)**